

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 182/14

V Luxembourggu, 18. decembra 2014

Sodba v zadevi C-202/13
Sean Ambrose McCarthy in drugi / Secretary of State for the Home
Department

Združeno kraljestvo ne sme pogojevati pravice do vstopa državljana tretje države s predhodno pridobitvijo vizuma, če ima ta „dovoljenje za prebivanje družinskega člana državljana Unije“

Direktiva o prostem gibanju državljanov Unije ne dovoljuje ukrepov, ki bi z namenom uresničevanja cilja splošne prevencije družinskim članom preprečevali vstop na ozemlje države članice brez vizuma

Sean Ambrose McCarthy ima dvojno državljanstvo, britansko in irsko. Poročen je s kolumbijsko državljanjo, s katero ima hčerko. Družina od leta 2010 prebiva v Španiji, kjer ima hišo. Zakonca McCarthy imata hišo tudi v Združenem kraljestvu, kamor redno potujeta. Helena Patricia McCarthy Rodriguez ima „dovoljenje za prebivanje družinskega člana državljana Unije“ (dovoljenje za prebivanje), ki so ga izdali španski organi. Imetniki takega dovoljenja morajo v skladu z britanskimi določbami s področja priseljevanja za vstop v Združeno kraljestvo zaprositi za dovoljenje za vstop (dovoljenje za vstop družinskega člana državljana EGP), ki velja šest mesecev. To dovoljenje za vstop družinskega člana državljana EGP se lahko podaljša, če se njegov imetnik osebno zgleda na diplomatskem predstavništvu Združenega kraljestva v tujini in izpolni obrazec, na katerem so podatki o njegovih sredstvih in poklicnem položaju.

Družina McCarthy je menila, da te nacionalne določbe kršijo njeno pravico do prostega gibanja, zato je leta 2012 pri High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), Združeno kraljestvo, vložilo tožbo. To sodišče Sodišče sprašuje, ali je z vidika Direktive 2004/38¹ in Protokola št. 20 mogoče državljanom tretjih držav na splošno naložiti, da morajo za vstop na britansko ozemlje pridobiti vizum, čeprav že imajo dovoljenje za prebivanje.

Sodišče je potrdilo, da se Direktiva 2004/38 za položaj družine McCarthy uporablja. Ta direktiva se uporablja za vse državljanke Unije, ki so uresničevali svojo pravico do prostega gibanja tako, da so se naselili v drugi državi članici, kot je država članica, katere državljanstvo imajo, in za njihove družinske člane. Iz Direktive 2004/38 ne izhaja, da bi bili pravica do vstopa družinskih članov državljanov Unije, ki sami niso državljanji države članice, in oprostitev obveznosti pridobitve vizuma iz člena 5(2), prvi pododstavek, te direktive omejeni na države članice, ki niso država članica izvora državljana Unije. Tako obveznost pridobitve vizuma ali enakovredna obveznost za vstop na ozemlje države članice izvora državljana Unije, ki je uresničil svojo pravico do prostega gibanja, ne velja za družinskega člana tega državljana Unije, ki je v položaju, v kakršnem je H. P. McCarthy Rodriguez.

Sodišče je nato preučilo, ali in pod katerimi pogoji Direktiva 2004/38 državam članicam dopušča, da z namenom spopadanja s splošnim tveganjem zlorabe pravic ali sistemskih prevar zahtevajo predhodno izdajo dovoljenja za vstop.

Sodišče je ugotovilo, da lahko države članice sprejmejo ukrepe na podlagi člena 35 Direktive 2004/38, ki so namenjeni zavrnitvi, prenehanju ali preklicu pravice, podeljene s to

¹ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46).

direktivo, v primeru zlorabe pravice ali prevare le potem, ko preučijo posamičen primer. Tako morajo nacionalni organi za namene vstopa na njihovo ozemlje brez vizuma priznati dovoljenje za prebivanje, ki ga je na podlagi te direktive izdala druga država članica, razen če dvomijo o pristnosti tega dovoljenja ali o točnosti v njem navedenih podatkov na podlagi konkretnih dokazov, ki se nanašajo na posamični primer in iz katerih je mogoče ugotoviti zlorabo pravic ali prevaro.

Zadevna ureditev pogojuje vstop na ozemlje Združenega kraljestva s predhodno pridobitvijo dovoljenja za vstop, tudi če nacionalni organi ne menijo, da bi bil lahko družinski član državljan Unije vpleten v zlorabo pravic ali prevaro. S tem družinskim članom, ki imajo veljavno dovoljenje za prebivanje, absolutno in samodejno onemogoča, da bi na ozemlje držav članic vstopili brez vizuma, čeprav jim je ta pravica do vstopa podeljena z Direktivo.

Ker o tem v Direktivi 2004/38 ni nobene izrecne določbe, to, da se država članica sooča z visokim številom primerov zlorabe pravic ali prevare, ki jih storijo državljani tretjih držav, ne more upravičiti sprejetja ukrepa, ki temelji na splošni prevenciji, pri čemer izključuje vsako konkretno presojo ravnanja zadevne osebe. Taki ukrepi bi pomenili, da, kot je to v obravnavani zadevi, državam članicam zgolj pripadnost določeni skupini oseb zadostuje, da družinskim članom državljan Unije, ki niso državljani države članice, zavrnejo priznanje pravice, ki je izrecno podeljena z Direktivo 2004/38, čeprav dejansko izpolnjujejo pogoje iz te direktive. Poleg tega zaradi samodejnosti ne bi spoštovali vsebine temeljne in individualne pravice državljanov Unije do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic.

Nazadnje, Sodišče je v zvezi s Protokolom št. 20 ugotovilo, da lahko preverjanje na mejah, ki je Združenemu kraljestvu dovoljeno v skladu s tem protokolom, vključuje preverjanje pristnosti dokumentov in točnosti v njih navedenih podatkov ter preučitev konkretnih dokazov, ki kažejo na obstoj zlorabe pravic ali prevare. Ni pa dovoljeno določati pogojev za vstop oseb, ki imajo pravico do vstopa v skladu s pravom Unije, niti tem osebam nalagati dodatnih pogojev za vstop ali pogojev, ki so drugačni od tistih, določenih s pravom Unije.

OBVESTILO: Predlog za sprejetje predhodne odločbe sodiščem držav članic omogoča, da v okviru sporov, ki jih obravnavajo, vprašajo Sodišče o razlagi prava Unije ali mu predlagajo, naj odloči o veljavnosti akta Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki razglasitve sodbe so na voljo na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.